

¹Jézus ezután elment a Galileai-tengernek, a Tibériás tavának túlsó partjára. ²Nagy sokaság követte őt, mert látták azokat a jeleket, amelyeket a betegeken tett. ³Jézus pedig felment a hegyre, és ott leült a tanítványaival együtt. ⁴Közel volt a húsvét, a zsidók ünnepe. ⁵Amikor Jézus körültekintett és látta, hogy nagy sokaság közeledik hozzá, így szólt Fülöpnek: „Honnan vegyünk kenyeret, hogy ezek ehessenek?” ⁶Ezt pedig azért kérdezte tőle, hogy próbára tegye, mert ő már tudta, mit fog tenni. ⁷Fülöp így válaszolt neki: „Kétszáz dénár árú kenyér sem elég nekik, hogy mindenki kapjon valami keveset.” ⁸Egyik tanítványa, András, a Simon Péter testvére így szólt hozzá: „Van itt egy gyermek, akinél van öt árpakenyér és két hal, de mi ez ennyinek?” ¹⁰Jézus ezt mondta: „Ültessétek le az embereket.” Nagy fű volt azon a helyen. Letelepedtek tehát a férfiak, szám szerint mintegy ötezren. ¹¹Jézus pedig vette a kenyeret, hálát adott, és kiosztotta az ott ülőknek; ugyanúgy osztott a halakból is, amennyit kívántak. ¹²Amikor pedig jóllaktak, így szólt tanítványaihoz: „Szedjétek össze a felesleges darabokat, hogy semmi ne menjen kárba.” ¹³Összeszedték tehát, és tizenkét kosarat töltöttek meg az öt árpakenyérből való darabokkal, amelyek feleslegesek voltak azoknak, akik ettek. ¹⁴Az emberek, látva a jelet, amelyet tett, ezt mondták: „Ez valóban az a próféta, akinek el kellett jönnie a világba.” ¹⁵Amikor pedig Jézus észrevette, hogy érte akarnak jönni, és el akarják ragadni, hogy királlyá tegyék, visszavonult ismét a hegyre egymagában.

Kedves Testvéreim!

A mai vasárnap latin elnevezése: Laetare vasárnapja. A kifejezés jelentése örüljétek! Örvendezés vasárnapja ez. De böjt van. Böjtben is lehet örvendezni? Érdemes egy pillantást vetnünk arra, hogy Jézus mit mondott a böjtről: ¹⁶Amikor pedig böjtöltök, ne nézzetek komoran, mint a képmutatók, akik eltorzítják arcukat, hogy lássák az emberek böjtölésüket. Bizony mondom nektek: megkapták jutalmukat. ¹⁷Te pedig, ha böjtölsz, kend meg a fejedet, és mosd meg az arcodat, ¹⁸hogy böjtölésedet ne az emberek lássák, hanem Atyád, aki rejtve van; a te Atyád pedig, aki látja, ami titokban történik, megjutalmaz téged.

Jézus szerint a böjt nem a külsőségektől lesz hasznossá a számunkra, hanem csak akkor, ha az én Istennel való személyes, belső kapcsolatomat jelenti. Az idei évben ezt a mondatot állítottam a gyülekezet elé a böjttel kapcsolatban: minőségi idő Istennel. Miben nyilvánul ez meg? Sok mindenben. Lemondok dolgokról, de nem azért, hogy ezzel jó pontokat szerezzek Istennél, hanem azért, hogy az én figyelmemet jobban rá tudjam irányítani. A héten valamelyik nap nagyon elfoglalt voltam, készültem, amikor megjelent Dani fiam: apa játszol velem? Most nem érek rá – válaszoltam. A következő körben jött Hanga, de őt is elutasítottam. Vince – a legkisebb – nem igazán ismeri még az elutasítást, úgyhogy ő egyszerűen fogta magát és rám mászott. Nem volt mit tenni, leraktam a könyvet és megpuszilgattam a hasát. Persze, jött a másik kettő is, és óriási birkózás kerekedett a dologból, rengeteg nevetéssel. Minőségi időt töltöttem a gyerekeimmel. Lemondtam a készülésről, pedig nagyon fontos lett volna az a fél óra, de a gyerekek figyelmeztettek, van, ami még annál is fontosabb. A böjt erről szól. Van, ami fontosabb a legszükségesebb dolgainknál is.

Tegnap a felügyelői találkozón beszélgettünk arról, hogy egy fontossági listán hová helyezük Istent. Természetesen mindenki egyetértett vele, hogy Istennek az első helyen kell szerepelnie az életünkben. Csak én nem. Mert úgy gondolom, ha Isten csak az első helyen van, akkor felülírhatja őt egy éppen aktuális probléma a családban. Mert akkor rögtön a család kerül az első helyre és Istennek – jó esetben csak az ezüstérem jut. Istennek tehát nem az első helyen kell lennie, hanem minden más felett, kívül a fontossági sorrendben. Jézus a hegyi beszédben éppen erről beszél, amikor azt mondja: keressétek először az Isten országát és igazságát és minden más – az étel, ital, ruházat – megadatik.

Visszakanyarodva a böjthöz: akkor tudok az Istennel való kapcsolatomban erősödni, ha minőségi időt töltök vele, ehhez pedig le kell mondanom a számomra fontosnak, hasznosnak ítélt dolgokról. Nem a fölöslegemről, hanem mindenről, ami elválaszt tőle, ami elválaszt attól, hogy egy jót birkózzam vele, és közben hangosan kacagjunk. Az Istennel való kapcsolat akkor lesz teljessé az életünkben, ha bármiről le tudunk mondani. Bármiről! Ezért énekeljük Lutherrel: kincset, életet, hitvest, gyermeket mind elvehetik, mit ér ez őnekik.

Lehet, hogy nem is a lemondás a legjobb szó a böjttel kapcsolatban, hanem sokkal inkább az elengedés. Elengedem ezeket a dolgokat, és rábízom az ő kezére, ahogyan az ósz-i Jób tette ezt. De ehhez tudnom kell, hogy tőle megkapom mindazt, amire szükségem van, sőt, sokkal többet és jobbat kapok tőle.

A mai igénk erről szól. Az ötezer ember megvendégelésének története egy jól ismert csoda leírása. Bár tegyük hozzá gyorsan, hogy a cím nem jó, hiszen Jézus nem 5000 embert vendégelt meg. Ez a szám ugyanis csak a megszámlolt férfiakra vonatkozik, a nők és a gyerekek nélkül, akik viszont szintén ott voltak, és gondolom ők is ettek.

Azon ritka történetek közé tartozik ez, amelyik mind a négy evangéliumban szerepel. János – akinek evangéliumi leírásából ma felolvastuk - nem szokta ismételni a többieket, csak akkor, ha az fontos. Ő feltételezi, hogy akik olvassák az ő igehirdetését, azok már ismerik Mt., Mk. és Lk. leírását. Ez is mutatja,

hogy fontos történetről van szó. Miért? A választ keressük meg Jézus megkísértésének történetéből: A Sátán első kísértése: ha Isten fia vagy, mondd, hogy ezek a kövek változzanak kenyérré. A kenyércsoda a zsidó hitvilágban a messiási jelek közé tartozott. Tehát azt vallották, hogy ha eljön a messiás, akkor neki első dolga lesz, hogy *kenyeret ad az éhezőknek* – ahogyan azt Ézsaiás megjövendölte, és ahogyan azt Mózes is tette, amikor a semmiből, a puszta közepén egyszer csak az éhező nép számára mannákat kaptak, tegyük hozzá, hogy nem egy véletlen műve volt az ott Mózes idejében, hiszen 40 éven át tartott a csoda. Az Isten maga táplálta a zsidó népet a pusztában. Nem kellett vetniük, aratniuk. Nem kellett semmit sem tenniük, csak hallgatni az Istenre és pontosan úgy tenni, ahogyan ő megmondta.

Jézus visszautasította a Sátán kísértését 40 napos teljes böjtje végén, és úgy válaszolt: *nem csak kenyérral él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik*. Ezzel elmondja, hogy az első helyen az Isten igéje áll. A tömeg, akik Jézus követték az Isten igéjére – ahogy János fogalmaz a testté lett igére Jézusra magára és az ő tanítására voltak kíváncsiak. Mentek utána, nem is gondolkozva azon, hogy nincs mit enniük. Még egy szalámis kenyér paprikával sem volt a tarisznyájukba, ahogyan ugye a magyar ember útnak indul. Csak mentek, mert látták, hallották Jézust. De jó lenne nekünk is így szemlélni Jézust. Úgy olvasni a Bibliát, hogy nem a vacsorára gondolkodik közben, hanem semmi más nem érdekel, megszűnik minden körülmény, mint egy kisgyerekeknek, aki belefeledkezik a játékba. Dani fiam tudja magát teljesen átadni a játéknak, se hall se lát. Az 5000 fős tömeg számára megszűnik a külvilág. Hosszú kilométereket gyalogolnak, nem gondolkozva azon, hogy ez a városnyi ember hol talál majd ételmezt a pusztában. Szerintem ilyen a böjt, amikor nem az jut eszembe, hogy miről mondok le, hanem semmi más nem jár az eszemben, csak az Isten.

És Jézus, aki látja ezeket az embereket, aki látja azt, hogy ezek az emberek Isten országát, és az ő igazságát keresik megadja azt is, amire szükségük van. Ahogy János leírja, Jézus tudatosan cselekszik: *ő már tudta, mit fog tenni*. – írja János. Tudta ezért kérdezi meg Fülöpöt, az egyik tanítványát: *„Honnan vegyünk kenyeret, hogy ezek ehessenek?”* Fülöp válasza emberei, anyagias, ő a racionális, aki ránéz a tömegre, aztán a pénztárcára, és igazából nem is a kérdésre figyel, hanem a problémára.

⁷*Fülöp így válaszolt neki: „Kétszáz dénár árú kenyér sem elég nekik, hogy mindenki kapjon valami keveset.”* De mit is kérdezett Jézus: honnan vegyünk kenyeret? Jézus nem a hogyanra kérdez rá, nem a módra, hanem a „honnan”-ra, a kenyér eredetére. Kitől van a kenyér? Jézus kérdése Fülöp és a tanítványi közösség felé burkoltan ez: itt a tömeg, akik azt gondolják én próféta, csodatévő, gyógyító vagyok, és ti mit gondoltok? Szerintetek én vagyok a messiás? Később Jézus ezt nyíltan megkérdezi majd tanítványaitól. Honnan vegyünk kenyeret?

A világ nagy kérdése ma is ez? A mi kérdésünk ez: honnan vegyünk kenyeret? Honnan várod éhséged csillapítását? Honnan várod a boldogságot? MI a te életednek a forrása?

Annyiszor hallom, hogy majd, ha rendbe jövünk kicsit anyagilag... majd, ha meggyógyulok, majd ha egész, egészséges lesz minden és mindenki körülöttem, a családi béke érdekében nem jövök... már csak pár év van nyugdíjig, addig dolgozni kell...

A tanítványok jól példázzák, hogy az ember képtelen megoldani a problémát. De még véletlenül sem jut eszükbe, hogy oda forduljanak, ahonnan a megoldás jöhet. András egy kisgyereket állít Jézus elé öt kenyérral és két hallal. Nevetséges kísérlet, ő is tudja, meg is jegyzi: de mi ez ennyinek? Nincs. A tanítványok idáig jutnak: nincs lehetőség, nincs megoldás.

Sosem lesz olyan az életedben, testvérem, hogy valami meg ne előzze az Istennel való kapcsolatodat, csak akkor, ha lemondasz arról, amit a magadénak gondolsz. Ha lemondasz a nagyon fontos dolgaidról, ha lemondasz az életedről, és leteszed azt az Isten kezébe. Ahogyan ebben a történetben ez a kisgyermek tette, akinek volt 5 kenyere (két emberre való adagja), és azt letette, odaadta Jézus kezébe. És Jézus kezében ez az öt kenyér mindenre elég, sőt még maradék is van, több mint a kiinduló adag, 12 tele kosár.

Miért nem válunk kisgyermekké, miért nem engedjük el a dolgainkat, miért nem bízunk rá a megélhetés gondját, miért nem tőle kérjük a segítséget, miért nem hozzá fordulunk?

Hisszük-e azt, amit Pál mond? *Senki sem szégyenül meg, aki benne hisz.*

Adja Isten, hogy ebben a böjtben az ő kezébe tudjuk letenni mindazt, amiről azt gondoljuk ettől lesz jobb az életem.

A mai vasárnap az örvendezés vasárnapja. Lehet-e örvendezni böjtben? Igen lehet, mert ő odalép hozzánk, hív és vár, hogy vele legyünk, lerakva mindazt, ami elvált tőle. Fogjuk meg az ő felénk nyújtott kezét, hogy átélhessük a teljes felszabadult örömet Vele. Ámen.